

тѣхъ очаквахъ награда, одобрене и похвала». Колко по-малко, казва подсеждимия, е способенъ да повѣри своя интименъ заговоръ на нѣкой си Александръ Пенковъ. Но, г-да, отъ понаташния анализъ на отношенията на Миларова и Пенкова, ний не виждаме нищо таквозъ, което би противорѣчило на противното мнѣние. Да допустнемъ, че той би могълъ на една минута да съобщи своя планъ на Пенкова. Ако се касаеше въпроса специално до привеждане въ изпълнение заговора, съставенъ въ Одесса, прѣди всичко азъ не бихъ допустналъ възможността, щото Миларовъ да вика и Александръ Пенкова и да го прави негнй заговорщикъ за достигане на цѣльта на заговора. Защото, ако допустнемъ такава възможность, ако допустнемъ необходимостта заговорниците да иматъ още другари, то тѣ би могли да ги намѣрятъ въ Одесса, които да сж много по привържени и довѣрени лица. Но въпроса тукъ не се касае до заговора противъ особата на Господаря, но се касае до друго едно прѣтетвление. Съобщеното отъ Миларова нѣма нищо общо съ заговора, извършенъ въ Одесса. Александръ Пенковъ не знае ни двѣ отъ този заговоръ. Сдѣлната е друга. Декорацията е съвсѣмъ противоположна. Въ България Миларовъ е срѣщналъ непрѣодолими прѣпятствия за привеждане на своя заговоръ. Неговото намерение въ тази или онази мѣстность му е прѣчило да изпълни заговора и така възможно е да е билъ забравенъ. Той не е допустнатъ да живѣе нито въ Пловдивъ, нито въ София и за мѣстоживѣянieto му сж указвали единъ пжтъ Бургазъ, другъ пжтъ Сливенъ, трети пжтъ не знамъ кое мѣсто и т. н. И така, на Миларова не е оставало друго освѣнъ да пише *свои* за небеснитѣ прѣврати. Но, г-да, азъ не могъ да видя по-вѣренъ расказъ, по вѣрно огъртание на личността си отъ онази, която прави самъ Миларовъ въ дневника си. «Единъ виденъ, казва той въ тоя дневникъ, политически дѣятель, който е проживѣлъ само въ съставяние заговори, да подига въстание, който е живѣлъ само за да дѣйствува на полето на патриотизма и въ интереса на отечеството си и който е правилъ тѣзи въстания само въ интереса на отечеството, този, Миларовъ казва, въ момента, когато въ България не е имало ясно понятие за положението на страната и интереса и, не е могълъ да се постави надъ партиитѣ, не е можилъ да се постави надъ понятията на съврѣмнената интелигенция, не е мо-